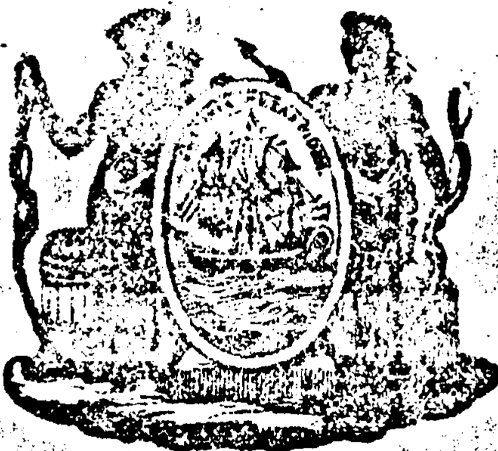
Ao. 1859. **No. 51.**

Donderdag **28 April.**

SURINAAMSCHE COURANT EN GOUVERNEMENTS ADVERTENTIE BLAD

Gouvernements-Secretarie.
Aanzoek voor Vrijgeving.

1859.

22 April. Van het slavenkind *Rosalina*, geboren in 1858, dochter van *Dido* toebehoorende aan plant. *Elisabethshof*, divisie *Para*.

» » Van het slavenkind *Jacquelina*, geboren in 1847, dochter van *Henriette*, toebehoorende aan pl. *Sophia'slust*, divisie *boven Cottica en Perica*.

» » Van den slaaf *John*, geboren in 1828, zoon van *Madelon*, toebehoorende aan Plant. *Sophia'slust*, divisie *boven Cottica* en *Perica*.

» » Van den slaaf *Pieter*, geboren in 1829, zoon van *Madelon*, toebehoorende aan Plant. *Sophia'slust*, divisie *boven Cottica* en *Perica*.

De Gouvernements-Secretaris,
E. A. VAN EMDEN.

Derde Afkondiging.

Patentregt.

De Administrateur van Financien brengt ter kennis van de belastingschuldigen wegens het regt van **Patent**, dat het kohier dier belasting over het loopende jaar den 23n. dezer is executoir verklaard.

Paramaribo, *den* 27 *April* 1859.
A. DE MAN.

Benoodigd voor 's Gouvernements dienst.

Diverse *FOURNITURES* en andere **HUISHOUDELIJKE BENOODIGDHEDEN**,

ten dienste van het Militair Hospitaal, alwaar de modellen te bezigtigen zijn.

De bus der inschrijvings-billetten ter Gouvernements Secretarie, alwaar eene specifieke lijst der benoodigde artikelen is aangeplakt, zal geligt worden op Maandag den 2den Mei e. k., des voormiddags ten 10 ure.

Paramaribo, *den* 27 *April* 1859.
De Administrateur van Financien,
A. DE MAN.

Benoodigd voor de Gouvernements plantage *Catharina Sophia* :

O. I. RIJST.

De bus der inschrijvings billetten ter Gouvernements Secretarie, alwaar eene lijst is aangeplakt, zal geligt worden op den 29 April d. j., des voormiddags te *tien* ure.

Paramaribo, *den* 23 *April* 1859.
De prov. Inspecteur der Domeinen enz.
E. J. SLENGARDE.

Transport.

(5881) Den 26 April 1859. C. H. Ulrich als in huwelijk hebbende R. C. A. de Vries aan G. Sorg, van het Huis en Erf aan de Voorstad *Zeelandia* 1 buitenwijk No. 60, O. W. La. A No 7b.

Paramaribo, *den* 27 *April* 1859.
De Griffier bij het Geregtshof,
MARTINI VAN GEFFEN.

Paramaribo, *den* 28 *April* 1859.

Op aanstaanden Zaturdag den 30 dezer, zullen bij het Collegie van Commissarissen voor het Departement der *Onbeheerde Boedels* worden gepronuntieerd, de Dictums gewezen in de boedels van Albertus Ingbon, Jean Lesire de Rochemont en Hendrika Magdalena Brunswijk.

De Secretaris bij het Collegie voornoemd,
(5884) J. ELLIS.

Pro Justitia. No. 83.

Uit krachte der Resolutie van het Geregtshof der Kolonie *Suriname*, den vijftienden Maart achttienhonderd negen en vijftig, genomen op de voordragt van den Heer Procureur Generaal bij hetzelve Geregtshof; wordt door mij Simon Abendanon Sz., Exploicteur bij het Geregtshof voornoemd, bij *Edicte ad valvas curiae* Gedagvaard:

Anthonij Wildeboer.

Om op Vrijdag den Twintigsten Mei achttienhonderd negen en vijftig, des morgens ten *half negen* ure, zich te sisteren voor den Heer Commissaris, vacerende ter Criminele Rolle, ten einde tegen zich te zien en hooren voortprocederen, als is voorgeschreven bij artikelen 8 en 9 van het Reglement van Tien October zeventienhonderd acht en negentig (gepubliceerd binnen deze Kolonie den dertigsten October achttienhonderd zeven en twintig Gouvernementsblad Numero vijf) en dat bij non comparatie tegen den beklaagde en defaillant zal worden gevraagd verstek met het profijt als naar regten.

Opgemaakt te *Paramaribo*, *den Zeven en twintigsten April* des jaars Achttienhonderd negen en vijftig.

SIMON ABENDANON Sz.
Exploicteur.

De COMMISSIE *van Geneeskundig Onderzoek en Toevoorzigt* brengt ter kennis van het algemeen, dat zij van het Koloniaal Gouvernement ontvangen heeft, **KOEPOKSTOF**, aangebragt met het, alhier op gisteren aangekomen schip *Juno*, kapt. Roszberger.

Paramaribo, *den* 25 *April* 1859.
JOHs. ABRAHAMSZ.
Scriba.

Sequesters en Administrateuren

van plant. *Concordia* $\frac{3}{8}$, $\frac{2}{8}$, $\frac{2}{8}$ en $\frac{1}{8}$, bieden aan de levering van:

Diverse *KLEEDINGS-BEHOEFTEN* enz.,

waarvan de lijst ter inzage ligt ten huize van F. P. BOUGUENON, alwaar de inschrijvings-billetten, vergezeld van monsters, zullen worden aangenomen tot **HEDEN** den 28sten dezer. (5885)

Paramaribo, *den* 28 *April* 1459.

Madagaskar en de Madagezen.

(*Vervolg en slot van ons vorig No.*)

Het schip werd thans van levensmiddelen voorzien en men werd niet verhinderd aan land te gaan. Van een der tolbeambten, die een weinig Fransch sprak, vernam men, dat sedert de laatste strenge vervolging en de talrijke regtsplegingen, buiten den kroonprins en eenige bloedverwanten der Koningin, slechts weinige Christenen nog in het land waren. De schrijver verzuimde geen oogenblik zich met de studie der taal bezig te houden en in dit opzigt is de Madagesche taal hoogst belangrijk, daar zij behoort tot den taalstam, die in de Stille Zee tot de Sandwichs-eilanden gesproken wordt. De reiziger vond dan ook eene menigte woorden, die geheel gelijkluidend waren met die, welke op andere eilanden dezelfde zaken vertegenwoordigen. Men leerde al spoedig twee stammen kennen; de Betsimasaraka, een hoekig, ruw, reusachtig geslacht, waren de eenigen, die hard werkten. Velen van hen waren slaven. De Hawa's daarentegen, hunne overwinnaars en heeren, bekleedden overal de waardigheden, en zij legden ook eene hoogere mate van ontwikkeling

aan den dag. Met verlangen zagen zij de wedere openstelling van den handel te gemoet, want de markten waren uit gebrek aan uitvoer overvoerd en de prijzen zeer laag. Slechts met de Vereenigde Staten had men den handel voortgezet en met een Amerikaan, den vertegenwoordiger van een huis uit New-York, een verdrag gesloten tot levering van de ingezamelde gom en was, waartegen oorlogsbehoeften zouden worden verstrekt. De handel met Amerika is intusschen niet vatbaar voor ontwikkeling, want de stapelprodukten van het eiland, rijst en hoornvee, worden door de Amerikanen niet gezocht.

Na dat zij vijftien dagen lang gewacht hadden, ontvingen de zendelingen een antwoord uit de hoofdstad. De Koningin liet hun weten, dat men ten opzigte van hun verblijf in het land nog geen besluit had genomen, en dat het beter was, dat de heeren, voor het invallen van den koortstijd, huiswaarts keerden en in het begin van het volgende gunstige jaargetijde hun aanzoek herhaalden. Dit antwoord hield men in den beginne voor eene beleefde weigering, maar men werd bemoedigd door de Madagesche vrienden, die den brief integendeel als een gunstig voorteeken beschouwden en den schrijver aanspoorden om het volgende jaar terug te keeren. De kooplieden in Mauritius, van den uitslag der onderhandelingen onderrigt, verzuimden geen oogenblik om, door inschrijvingen, eene som van 15,000 dollars bijeen te brengen, welke de Koningin als schadeloosstelling voor de gebeurtenissen van 1845 eischte, alvorens zij de wederopenstelling voor den handel wilde veroorloven. Deze som werd door den heer Cameron overgebragt, en den 19 November keerde de *Nimble* naar Mauritius terug met de tijding dat de handel weder was geopend. Deze gebeurtenis is in hooge mate bevredigend.

Een klein, maar rustig volk, dat nog voor korten tijd onder de zoogenaamde wilden kon worden gerekend, geeft aan het wereldbeheerschende Brittannie lessen in het volkenregt, laat zich voor een bombardement schadeloosstelling betalen, en dwingt tot onderwerping aan zijne wetten alle Europeanen, die op zijn grondgebied wonen. Lezen wij slechts eene belangrijke passage uit den officielen brief van zijne excellentie Nainikietaka, kamerheer van den 13den rang, gedagteekend 23 October 1853: » Wat den uitvoer van slaven over zee betreft, Radama, is daarvan afkeerig en onze Koningin heeft geene verandering in dit opzigt verlangd, weshalve wij ook geene slaven over zee mogen uitvoeren. Ook dit worde door u in 't oog gehouden. Een zekere Europeaan, een Franschman, heeft van een zeker gebied nabij Haly, als ankerplaats, bezit genomen, daar een huis gebouwd en magazijnen opgerigt. Onze hooge overheden hebben bevel ontvangen hem van daar te verdrijven. Wij zullen hem niet dooden, maar hem wel zijne bezittingen ontnemen, want hij heeft zich in 't bezit gesteld van een haven. Wanneer wij intusschen beloven hem niet te dooden, dan moet dit niet zoo worden verstaan dat, wanneer hij een onzer krijgslieden neervelt, deze hem niet zullen vellen. Wij geven u opzettelijk daarvan kennis, opdat men later niet zeggen zal dat wij den handel hebben vrijgegeven, maar terstond het eigendom der Europeanen aantasten."

Wie bewondert niet deze staatkundige wijsheid?

Den 8sten Junij 1854 was de heer Ellis wederom naar Madagaskar op weg, waar hij na eene reis van 4 dagen aan wal kwam. Bij het bezoeken van een zieken staatsdienaar, werd hij op nieuw getroffen door de wijsheid van den Howa stam. Tijens zijn bezoek namelijk, trad de adjudant van den zieke het vertrek binnen, met een paket brieven, die hij voorlas. Deze beval hem daarop zich gereed te maken om te schrijven en dicteerde hem de antwoorden en zijne bevelen. Hoe nietig dit voorval ook schijnen mogt, men vergete daarbij niet dat dertig jaren te voren er *alphabet noch geschreven taal voor de Madagezen bestond.* In 1836, toen de zendelingen Madagascar verlieten, telde men reeds 4000 ambtenaren, die met elkander correspondeerden en daar er sedert dien tijd geene openbare scholen meer opgerigt werden, terwijl toch het aantal dergenen, die schrijven kunnen, niet verminderde, moeten het de vaders geweest zijn, die uit vrijen wil hunne kinderen in het lezen en schrijven onderrigt hebben gegeven. Welk een treffend bewijs dat een schijnbaar » wild" volk zeer goed de waarde van het groote middel tot beschaving, namelijk de geschreven taal, begrijpt.

Een geheel eigenaardig bedrijf oefenen hier de geldwisselaars uit; daar het zilver volgens het gewigt als betaalmiddel in omloop is, worden de groote en kleine muntspeciën in stukken gesneden tot gemak van den kleinhandel. Ten opzigte der Europesche zaken was er, zonderling genoeg, de meeste vraag naar guitars en muzikale instrumenten.

Tot dus verre is er geen stoomboot in Tamatawe verschenen, maar welken indruk dit wonder der werktuigkunde zal te weeg brengen, kan men opmaken uit de vreugde, die de inboorlingen aan den dag legden, toen hij zijn photografisch toestel te aanschouwen gaf, want waar hij zijne camera obscura oprigtte, drong zich het volk nieuwsgierig om hem heen om zich op het papier te laten afbeelden. Daarbij kwam zeker eene hooge mate van ijdelheid aan den dag, want de geringste man zette zich niet eer vóór het glas, dan wanneer hij zijn gelaat door kammen en wasschen had opgeknapt. Nadat een aantal photographische portretten in omloop waren gebragt, wilde ieder een glas en een lijst hebben, maar ten slotte vergenoegde men zich met het opgeplakte afbeedsel.

Het trof den schrijver aanvankelijk, dat hij zoo weinig grijze haren zag, maar hij vernam al spoedig dat de inboorlingen met zorg alle haren uittrokken, die hunne kleur hadden verloren. In phrenologischen zin, zijn de Madagezen en vooral en Howas een zeer schoon menschenras.

Het klimaat zal de Madagezen beschermen tegen de overheersching van vreemden, want niet voor niets heeft Madagascar een kerkhof voor Europeanen. De koortsen zijn, vooral op de kusten, zeer gevaarlijk, en niet alleen de vreemden, maar ook de inboorlingen staan aan hare aanvallen bloot, en een afdoend middel heeft men er nog niet tegen gevonden. Even als of de natuur de menschen uit die doodelijke streken wilde voortdrijven, zijn ook de venijnige dieren op de kusten zeer talrijk. Giftige slangen, scorpioenen, giftige visschen, die de menschen aanvallen en wonden, zijn even talrijk als viervoetige verscheurende dieren. De Aye-Aye, waarnaar de schrijver zich informeerde, kwam hem niet voor, en van de inboorlingen, die het dier met bijgeloovige oogen aanzien, vernam hij slechts, dat het zelden voorkomt op het eiland en alleen op de westkust wordt aangetroffen.

De slavernij behoort hier onder de nationale instellingen, maar de vorm er van is zacht en aartsvaderlijk en niet te vergelijken met de dienstbaarheid der Amerikaansche volken. De prijs der slaven is voor knapen van 12 jaren 10 dollars, voor vrouwen 26 a 40, voor mannen 70 a 100. Voor weerspannige slaven zag de schrijver tweeërlei soort van straffen toegepast. De een er van is, wat het volk zekerlijk zelf niet weten zal, het in Oost-Azie bekende *khang* waaruit men wederom den Maleidschen oorsprong van dit volk bewijst. Het bestaat in het aanbrengen van twee planken, die den misdadiger om den hals worden gelegd en dan aan elkander gespijkerd. Hij is dan in eene vierkante plank gesloten, met een gat midden in, juist groot genoeg voor zijn hals. Hierdoor wordt de boosdoener belet een oogenblik te rusten, want de plank belet hem te slapen. Het andere marteltuig bestaat in een zwaren ijzeren ring met naar binnen uitstekende pennen, die den slaaf om den hals gelegd worden en hem bij de minste beweging pijnlijke wonden in den hals maken. Slechts drie malen zag de schrijver die straf in toepassing gebragt. In de laatste jaren is tengevolge der vele krijgstogten, waarin de Howas honderden en duizenden gevangenen buit maakten, het aantal der dienstbaren aanmerkelijk toegenomen. Het verlies der vrijheid is ook eene criminele straf, die dikwijls bij geloofsvervolging gen wordt toegepast.

Omtrent den toestand der ongelukkige christenen vernam de schrijver van alle zijden, dat zij nergens eene openlijke godsdienstoefening mogten houden. Boeken waren streng verboden met uitzondering van die waarvan de letters onder elkander stonden, dus a b c boeken. Daar reeds sedert dertig jaren geen zendeling het eiland bezocht had, waren de achtergelaten gemeenten geheel en al aan hare eigene theologische wetenschappen overgelaten.

Een der Howaregters getuigde omtrent hen, dat zij zeer braaf waren en dat men niemand zoo veilig iets kon toevertrouwen als hun. » Deze menschen," zeide hij, » zouden de beste onderdanen zijn, als zij slechts niet baden." Hunne godsdienstige bijeenkomsten hadden zij langen tijd des nachts in holen of bergkloven gehouden tot dat het eindelijk aan de spionnen der regering gelukt was hen te betrappen. De geestdrijverij der vervolgers ging zoo ver, dat vaders hunne kinderen en zelfs zusters elkander overleverden. De regering van hare zijde verzaakte wetten en zeden, want zij nam het getuigenis van slaven tegen hunne meesters aan. Deze ijver is eenigzins verschoonbaar, wanneer wij vernemen, dat de Christelijke leer tegen de staatsinstellingen indruischt. De persoon van den vorst toch is goddelijk en heilig, wat ons wederom aan soortgelijke instelling op de Zuidzee-eilanden herinnert. In dien zin is uit den aard der zaak het Christendom tegen den Koning. Veelbeteekenend is daarom het antwoord van een Christen, die vervolgd werd, wien de koningin de hoogste gunst aanbood, indien hij zijne godsdienst wilde afzweren. Hij gaf de plegtige verzekering, dat hij, ondanks zijne geloofsbelijdenis, de koningin getrouw kon dienen, maar daar hij weigerde daarvan afstand te doen werd die verklaring onvoldoende geacht en de ongelukkige ter dood veroordeeld. De Christen vervolgingen in de jaren 1837 en 1846 waren

zer streng, maar nog niets in vergelijking met die van 1849. Toen bleef er geene keus dan afzwering of de vlugt naar Mauritius. De straffen zelven waren zeer onderscheiden. Vele werden aan een godsgerigt onderworpen, bestaande in het drinken van een vergiftigden dronk, meestal met een noodlottigen uitslag. Verbeurdverklaringen en geldboeten van een dollar waren gewone zaken. Een der prinsen moest 100 dollars betalen of de helft van hetgeen men voor hem als losprijs zou hebben betaald. Een groot aantal werd op de openbare markt in slavernij verkocht en daardoor natuurlijk aan alle banden der maatschappij ontrukt. Deze straffen werden door het verlies van alle rangen en waardigheden en harden arbeid nog moeijelijker gemaakt. Ook ligchaamsstraffen werden niet gespaard; de heer Ellis zag bij eenigen zijner vrienden nog diepe lidteekenen, uit die dagen afkomstig. Op de lijst der martelaren uit dien tijd vindt men er 37, die met vrouw en kind, wegens openlijk prediken, als slaaf werden verkocht; hetzelfde lot, gepaard met verbeurdverklaring der bezittingen viel ten deel aan 42 hoofden van familiën, alleen omdat men boeken bij hen had gevonden; 2055 personen werden tot eene boete van een dollar veroordeeld; 18 werden ter dood gebragt, waarvan er 14 van een steile rots werden afgeworpen en 4 levend verbrand. De laatste waren adelijke personen en men durft het bloed van dezen niet vergieten. Twee van hen waren man en vrouw en de laatste in hoogst zwangeren toestand. Als gewoonlijk werd op de gerigtsplaats aan allen genade geboden, wanneer zij hun geloof wilden afzweren en eerst op hunne weigering werden de brandstapels om hen henen in brand gestoken. Toen de vlammen haar bereikten bragt de ongelukkige vrouw haar kind ter wereld. Ellis vroeg wat men met dat kindje had gedaan: »In het vuur geworpen," was het antwoord, waar zijn lijk met dat zijner ouders in asch is verkeerd." Op denzelfden dag werden 14 anderen op de strafplaats, de rots van Antana-nariwo gebragt. Aan een struik gebonden werd de een na den ander boven den vreesselijken afgrond gehangen en hem daar de keuze gelaten om naar beneden te storten of zijn geloof af te zweren. Allen bleven hun geloof getrouw. Eindelijk kwam de beurt aan eene jonge vrouw, die men gespaard had om haar opzettelijk het vreesselijke schouwspel te doen bijwonen, ten einde haar geloof te doen wankelen. Ook zij hing aan den struik toen men haar de keuze voorsloeg. Toen zij echter standvastig het lot der andere martelaren eischte, trok haar de beul weder terug en zeide: dat is eene gekkin die niet weet wat zij zegt." Later verkocht men haar als slavin op een afgelegen deel van het eiland.

Sedert die schriktooneelen in Maart 1849 heeft er geene strafoefening meer plaats gehad, deels omdat de kroonprins openlijk verklaard heeft Christen te zijn, deels omdat verscheidene der invloedrijkste vervolgers van de Christenen gestorven zijn. Toch wordt aan de troepen nog alle veertien dagen eene soort van dagorde voorgelezen, waarin de belijders van het Christendom met strenge vervolging worden bedreigd: »Hem, die afwijkt van hetgeen de voorvaderen hebben bevolen en gedaan en de voorvaderen der vreemden aanbidt en niet de Andrianampoinemerina en Lehidama en de beelden welke de twaalf koningen heilig maken en de twaalf bergen, die wij vereeren — hij zal door mij gedood worden, spreekt Ranavalomansaka." »Men ziet daaruit dat de Howas de geesten hunner gestorven koningen als goden vereeren en in dien zin kunnen zij van de Christenen zeggen, dat zij de voorvaderen der vreemde vorsten, den geest des Heerschers in Europa aanbidden. De vreemde godsdienst schijnt hun daarom antinationaal toe en volgens hunne voorstelling predikt die hoogverraad. Zoo mogen derhalve de Christenvervolgingen ons niet te zeer tegen dit volk innemen, daar zij uit eene dwaling des verstands voortspruiten. Zij moeten ons integendeel aantrekken, daar zulk een godsdienstig heidendom aan de beste tijden onzer eigene vervolgde godsdienst denken doet. (O.)

Dat de Chinezen in gestrenge krijgstucht en regtoefening niet voor de Romeinen en Spartanen behoeven onder te doen, bewijst het volgende voorval.

Terwijl Lioe-Sjin-Dsjen, die in een onrustigen tijd over eene legerafdeeling het bevel voerde, door vermoeijenis uitgeput, te Dsjoe-Dsjoe ziek lag liet een zijner zonen, nog een jongeling, zich door anderen verleiden, des nachts de rivier Whee over te trekken, in weerwil van het uitgevaardigde bevel, dat den overtreder met den dood bedreigde. Een der schildwachten van dit vergrijp berigt gegeven hebbende, veroordeelde de bevelhebber, zonder de minste aarzeling, zijn zoon tot de door de proclamatie bepaalde straf. Daar beiden, de vader en de zoon, zeer bemind waren, spraal de officieren ten voordeele van den laatste, maar de vader onvermurwbaar vindende, dachten zij hun oogmerk te bereiken, door zich tot de moeder te wenden. Zij begaven zich daarom tot haar, en maakten haar met het lot bekend, dat haren zoon wachtte, en waarvan zij meenden dat zij alsnog onbewust was, en drongen bij haar aan, dat zij vergiffenis zou vragen. »Ik heb mijn zoon innig lief", sprak zij; »hem zoo jong en door beulshanden te zien omkomen, smart mij bitter; maar als wij hem daarentegen spaarden, zou de familie Lioe haren pligt verzaken. Neen, ik mag de uitvoering van het vonnis niet tegengaan." De jonge man werd dus in twee stukken gehouwen, gelijk de wet vorderde, waarop de vader en de moeder het ligchaam weder te zamen leggende, in het openbaar alle mogelijke bewijzen van teederheid daarbij aan den dag legden; een schouwspel, dat zelfs tranen uit de oogen perste van hen, die het voltrekken van des zoons doodvonnis met ongevoeligheid hadden kunnen aanzien.

De vrouwen van Lima zijn beroemd door de liefheid van hare voeten; ook zijn zij altoos geschoeid met schoenen van witte satijn van Parijs, gefabriceerd te Brussel, van de groote dames af, tot aan de volksmeisjes, die soms geene kousen in haar lieve schoentjes hebben.

Een Engelsche consul, gelegenheid gehad hebbende zijne dienstmeid blootvoets te zien loopen was zeer verrast op te merken, dat zij maar drie teenen had; hij vroeg haar, wat zij met haar vierden had gedaan. Tajado, senor, antwoordde zij, veronderstellende dat hij de zijne, waaraan hij veel pijn leed, wilde doen afsnijden; en zij ging den Tajado halen, die aan den consul mededeelde, dat de bewoners van Lima hunne dochters, bij hare geboorte, den kleinen teen doen afsnijden, zoodat zij zich deze operatie niet herinneren, en gelooven, dat het maar alleen de mannen zijn, die een kleinen teen bezitten; er zijn nog vele volwassenen, die, om zich van hunne eksteroogen te ontlasten, zich aan deze afzetting van het lid onderwerpen, die weinig pijnlijk is, vooral sedert de uitvinding van de chloroforme. Men beweert zelfs, dat uit de vereeniging van twee geamputeerde personen, gedurende de drie geslachten, een zoodanig gebrek voortspruit, dat zich aan al hunne kinderen overzet.

De consul Murphy heeft dezen befaamden geneesheer overgehaald, zich naar Europa te begeven, om er zijne geneeskunst uit te oefenen. De senor Perés y Bajalais is te Londen ontscheept en voornemens de voornaamste steden te exploiteren. Hij belooft de volstrektste geheimhouding aan de dames, die verlangen te schitteren door hare kleine voetjes, op de enkele voorwaarde, gedurende acht dagen de kamer te houden. Men begrijpt, dat deze afwezigheid van den kleinen teen, die volstrekt voor niets goed is, aan de andere teenen toelaat op de piano te spelen, zonder begeleiding van den hoorn, gelijk Alphonse Karr.

De voet zal dus eindelijk kunnen overeenstemmen met de sierlijke nauwheid der modeschoenen, die alleen gemaakt schijnen in het vooruitzigt dezer afzetting.

Wij meenen, dat eene dergelijke operatie oneindig verkieslijker en minder pijnlijk is dan die der Chinezen, welke genoodzaakt zijn niet alleen zich den dans te ontzeggen, maar zelfs de wandeling, iets, wat ten volle de barbaarschheid der Chinezen bewijst.

Een monnik van het capucijner klooster te Meudon, van het inzamelen van liefdegiften naar zijn verblijf terugkeerende, werd op zijn eenzamen weg die door het bosch liep, door een roover overvallen, die hem met de pistool op de borst de beurs of het leven vroeg. Te vergeefs tracht de geestelijke broeder zijn aanvaller te overtuigen, dat hij niets bezit, gelijk zijn behoeftige staat aantoont; de arme man wordt genoodzaakt, zijne kap en zakken, gevuld met aalmoezen, te ledigen. De dief met dezen buit tevreden, wil zich reeds verwijderen, doch de monnik had inmiddels een schrander middel uitgedacht, om zoo mogelijk zijn geld terug te krijgen. Hij riep den roover terug, met de volgende woorden: »Mijnheer," zegt hij, »gij waart edelmoedig genoeg, mij het leven te schenken, maar nu zal ik, bij mijn terugkeer in het klooster, mishandelingen te verduren hebben, omdat men niet zal willen gelooven, dat ik door u overvallen en van alles beroofd ben, tenzij gij mij van het bewijs daarvan wilt voorzien, door uw pistool door mijn kleed af te schieten, en daardoor te doen blijken, dat ik met een vuurwapen gedreigd, mijne geldelijke inzameling, ten behoeve van het klooster, heb moeten overgeven."

»Met genoegen," antwoordt hem de dief beleefd; »spreid uwen mantel uit." Hierop brandt hij los en de kogel vliegt door het laken. Maar nu, grijpt de forsche en gespierde monnik zijn belager bij de keel, terwijl hij uitroept: »Ziedaar schelm, thans zijn onze wapens gelijk." Hij werpt den roover met kracht ter aarde, herneemt zijn geld, en keert naar het klooster terug.

»Volksregt in Reading." Onder dit opschrift deelen de Engelsche dagbladen het volgend voorval mede: Voor het hof van gezworenen stond Mary Newill teregt, die uit nood en wanhoop haar onecht kind om het leven had gebragt. William Francis, die als getuige verhoord werd, bekende haar verleider te zijn, alsmede dat hij het arme schepsel, dat met haar kind aan de borst acht mijlen ver geloopen was om tot hem te komen, niet alleen huisvesting, maar zelfs de geringste aalmoes geweigerd had. Mary werd ter dood veroordeeld, en Francis begaf zich naar het station, om naar Wallingford te vertrekken, waar hij sedert de gevangenneming der kindermoordster woonde. Hij had zijn kaartje reeds vroeger genomen en stond nu op de plate-forme op de aankomst van den trein te wachten. De volksmenigte liep echter de gesloten deuren van het station open en joeg hem op straat, waar eenige jonge borsten hem de eerste gevoelige bewijzen der algemeene sympathie gaven. »Doopt hem!" riep eene stem, en terstond pakten hem eenige krachtige vuisten en sleepten hem door den modder naar een nabijzijnd paardenwed. Aan den rand der helling, welke naar den kleinen vijver leidde, gekomen

wierde, werd hem een schop gegeven, zoodat de menigte dacht, dat hij in het water moest teregt komen; hij bleeft echter aan den rand van het water liggen. Hierop sprong hem een sterk gespierde gezel na, vatte hem bij den kraag en slingerde hem in het wed. Francis stond op, waadde naar den overkant en liep ademloos naar het westelijk deel van het stadje. Binnen korten tijd hadden zijne onverbiddelijke vervolgers hem weder bereikt en wilden zij hem andermaal in het water werpen. Daar er in de nabijheid geen loopend, noch stilstaand water was, stieten zij hem in eene sloot, waarvan het slijk hem tot aan den hals ging, en hielden hem op die wijze een kwartier lang vast. Toen lieten zij hem loopen, om hem op nieuw te vervolgen. Kortom Francis kwam half dood en half naakt in het midden der stad aan, waar hem eindelijk eenige heeren in bescherming namen en aan de politie overgaven. Eerst den volgenden dag gelukte het de autoriteiten, hem langs omwegen onder een sterk escorte buiten de stad te brengen.

Aan eene mededeeling van het Londensche blad *Builder* over het verkeer op London Bridge wordt de verbazingwekkend opgaaf ontleend, dat het aantal personen, die op de nabij die brug gelegene stations aankomen en vertrekken, in de tien laatste jaren van 624,000 tot 15½ millioen 's jaars toegenomen is en dat minstens negen tiende daarvan van London Bridge als naaste rivierovergang gebruik maken.

Een hooggeplaatst en zeer bekend persoon te Parijs, had een leerling van Hahnemann ontboden, wegens eene zware verkoudheid. Deze liet hem aan een fleschje ruiken, doch zonder gevolg; drie dagen later liet hij hem aan een ander fleschje ruiken, met het gevolg dat de verkoudheid eer erger dan beter werd. Nog eenige dagen later vergastte de homoeopaath de reukorganen van zijn patiënt op een derde fleschje en deze snoof zoo veel van het heilaanbrengend geneesmiddel op, dat hij thans in het geheel niet meer ruiken of spreken kon. Weder acht dagen verliepen zonder beterschap, en eindelijk was een dosis vlier, zonder hulp des geneesheers, gebruikt, genoeg om de verkoudheid geheel te doen wijken. De gelukkige patiënt liet daarop den homoeopaath komen, en vroeg hem zeer misnoegd, hoe veel geld hij voor zijne visites moest hebben »500 francs," was het antwoord. De heer W. ging naar zijne secretarie, nam een bankbiljet van 500 francs, doch toen de geneesheer het gretig wilde aanvatten, zeide hij zeer koelbloedig: »ruik, dector, ruik, dan zijt gij betaald, even als ik door u geholpen ben." Zeer bedaard stak hij de som bij zich, en de geneesheer kon zich, zeer voldaan, wat zijne reukzenuwen betreft naar huis begeven.

De Schat der gezondheid levert eene opgave van de sterfte in Engeland met betrekking tot de verschillende beroepen, welke opgave ontleend is aan het 14de jaarlijksche *Report of the Registrar General*. Daaruit blijkt, dat daar onder 100,000 sterfgevallen gemiddeld zijn: 1199 pachters, 1503 schoenmakers, 1527 wevers, 1579 kruideniers, 1651 grofsmeden, 1667 timmerlieden, 1674 kleedermakers, 1730 arbeiders en daglooners, 2015 mijnwerkers, 2121 bakkers, 2310 slagters, 2834 herbergiers.

Publieke-Veilingen.

Op WOENSDAG den 27 April 1859.
Door den Vendumeester J. F. FAVEREIJ.

De Gebouwen, het Vee en de gereedschappen etc. behoorende tot de Maatschappij *ter bevordering van den landbouw onder de vrije bevolking*.

Bij afzenderlijke nummers eerst bij opbod geboden f 5944,50, en bij den afslag gemeind door J. Samuels op f 300, te zamen f 6244.50.

Scheepvaart.

AANGEKOMEN.

Den 26sten dezer, het schip *Bernardus*, kapt. Punnke, van Amsterdam.

Schepen in Lading.

NAAR AMSTERDAM.

Plata, kapt. H. H. Koch, adres bij F. P. Bouguenon. Sluit Ultimo dezer.

Louisa Christina, kapt. Ten Harmsen, adres bij J. H. Zaal. Sluit ULTIMO dezer.

Loreleij, kapt. Scholtens, adres bij M. M Curiel.

Juno, kapt. Roszberger, adres bij H. C. Levij.

Mina, kapt. Cupido, adres bij M. M. Curiel.

Sagitta, kapt. Bakker, adres bij J. H. Zaal.

Amsterdam, kapt. Wehdemeijer, adres bij H. Degenhard.

ADVERTENTIEN.

Gedrukt bij **J. C. Muller Az.**

Het Abonnement is per jaar . . . *f* 20—
» » » voor zes maanden » 11—
» » » » drie » 6—
Voor elk afzenderlijk nommer
der Courant » —25
De prijs der Advertentie is per regel » —25